

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/47/2021
Identifikačné číslo spisu:	1114219996
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1114219996.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu KOMMERZ s.r.o., so sídlom Čechinová 16/A, 821 05 Bratislava, IČO: 35 803 037, zastúpeného A.K. JUDr. NOVÁČKOVÁ s.r.o., so sídlom Mandľová 28, 851 10 Bratislava, IČO: 36 699 705, proti žalovanej 1/ JUDr. Martine Mrázovej, so sídlom Šoltésovej 20, 811 08 Bratislava, správkyni konkurznej podstaty úpadcu NECHASIM, s.r.o., „v konkurze“, so sídlom Bottova 7, 811 09 Bratislava, IČO: 35 950 587 a žalovanému 2/ THERMIUS, s.r.o., so sídlom Námestie osloboditeľov 20, 040 01 Košice, IČO: 36 275 476, o určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1CoKR/17/2018-565 z 25. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalovaným 1/ a 2/ priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1CoKR/17/2018-565 z 25. septembra 2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 3Cbi/18/2014-434 zo 7. februára 2017.

2 V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou v znení jej zmeny domáhal určenia neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 10.04.2014 (ďalej aj „zmluva o PČP“) a určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX, Obec Chorvátsky Grob, okres Senec. Predmetnú zmluvu o predaji časti podniku uzavrela správkynia konkurznej podstaty úpadcu Mgr. Alexandra Rapiová a žalovaný 2/, pričom žalobca svoje procesné postavenie odvodzoval zo skutočnosti, že je konkurzným veriteľom úpadcu NECHASIM, s.r.o., Bratislava (ďalej aj „úpadca“). Žalobca namietal, že žalovaná 1/ previedla časť podniku úpadcu na žalovaného 2/ ako spriaznenú osobu so zabezpečeným veriteľom len za 16% znalecky stanovenej hodnoty a v rozpore s vydaným neodkladným opatrením z 8.04.2014 a namietal aj porušenie zákonných povinností správkyniou

vyplývajúcich z § 83 a § 92 ods. 1 písm. b/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“) a § 476 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“). Neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku sa domáhal v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) z dôvodu absencie súhlasu konkurzného súdu, vykonávajúceho oprávnenia veriteľského výboru a s poukazom na to, že prevodom na žalovaného 2/ neprešli aktíva a pasíva spojené s prevádzanou časťou podniku a konaním žalovaných došlo k ohrozeniu jeho práva na čo najvyššie uspokojenie v konkurze.

3 Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej určovacej žalobe z dôvodu, že žalobcom tvrdená hodnota predmetu sporu vo výške 4.300.000,- eur, a teda možnosť zlepšenia právneho postavenia žalobcu ako veriteľa úpadcu, je účelová a nepreukázaná, nakoľko je nesporné, že pre samotného žalobcu predmet sporu nemal hodnotu vyššiu ako 360.000,- eur, sumu ktorú ponúkol žalobca v treťom kole ponukového konania za predaj časti podniku. Účasťou v ponukovom konaní žalobca akceptoval spôsob zverejnenia ponukového konania tým, že sa ho zúčastnil, spôsob nenamietal, ponuku doručil a uchádzal sa o kúpu majetku. Účasťou v ponukovom konaní tiež akceptoval formu ponuky - zmluvu o predaji časti podniku, vrátane rozsahu prevodu aktív a pasív súvisiacich s predmetom sporu, čím súd považoval za vyvrátený žalobcom tvrdený rozpor zmluvy s § 476 Obch. zák. Vo vzťahu k žalobcom tvrdenej absencii súhlasu konkurzného súdu mal súd prvej inštancie preukázané, že súhlas s postupom správkyne poskytol zabezpečený veriteľ na základe skutočnosti, že po neúspešných ponukových kolách správkyňa dôvodne znížila hodnotu predmetu sporu zo sumy 4.300.000,- eur na základe nového znaleckého posudku na sumu 2.390.000,- eur a táto hodnota v rozhodnom období neprevyšovala hodnotu pohľadávky zabezpečeného veriteľa, ktorý vo vzťahu k predmetu sporu vykonával všetky práva, ktoré mu ZKR ukladá. Zníženú výšku hodnoty predmetu sporu potvrdil aj znalecký posudok predložený žalovaným 2/. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že v rozhodnom období vykonával pôsobnosť príslušného orgánu vo vzťahu k predmetu sporu zabezpečený veriteľ a správkyňa disponovala jeho platným súhlasom so speňažením. Spriaznenosť žalovaného 2/ so zabezpečeným veriteľom nemala žiadny preukázaný dopad na výšku kúpnej ceny za predmet sporu.

4 Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané, že zmluva o predaji časti podniku nie je v rozpore s § 476 Obch. zák., nakoľko správkyňa mala zákonné oprávnenie určiť rozsah aktív a pasív prevádzaných spolu s nehnuteľnosťami. O účelovosti výkladu vzťahu ustanovenia § 476 Obch. zák. k predmetu sporu svedčí aj tá skutočnosť, že žalobca výklad správkyne akceptoval a za rovnakých podmienok sa ponukového konania zúčastnil. Žalobca až po svojom neúspechu s ponukou sa obrátil na súd s argumentáciou o neprípustnosti konania, a tým neplatnosti uzavretej zmluvy o predaji časti podniku. Súd prvej inštancie súhlasil s argumentáciou žalovanej 1/, že nie je dôvodné predpokladať pozitívnu zmenu právneho postavenia žalobcu ako konkurzného veriteľa, nakoľko po piatich ponukových kolách nie je dôvodné predpokladať, že výťažok z ďalšieho kola na predmetný majetok by prevýšil hodnotu pohľadávky zabezpečeného veriteľa, a tým by došlo aspoň k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky žalobcu. Ponuka spoločnosti Modeste nebola v konaní vyhodnotená ako relevantná, nakoľko v čase uzavretia zmluvy táto neexistovala. Na takto zistenom skutkovom základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neuniesol dôkaznú povinnosť a nepreukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k predmetu sporu a ani naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 10.04.2014, a preto rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 a § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že v spore úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal plnú náhradu trov konania.

5 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania), bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6 Odvolací súd uviedol, že podstatnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania bolo, či súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a akými právnymi skutočnosťami sa zaoberal pri posudzovaní žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 10.04.2014 a o určenie vlastníckeho

práva v prospech úpadcu. Konštatoval, že v zhode so skutkovými závermi súdu prvej inštancie zistil, že dňa 10.04.2014 žalovaná 1/ (predchádzajúca správkyňa konkurznej podstaty úpadcu NECHASIM, s.r.o. Mgr. Alexandra Rapiová) uzavrela so žalovaným 2/ zmluvu o predaji časti podniku, na základe ktorej previedla na žalovaného 2/ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXXX, kat. územia A. H. za sumu 700.000,- eur. Uznesením z 5.10. 2016 súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného návrhu, a to jeho rozšírenie o určenie, že nehnuteľnosti špecifikované v petie návrhu, patria do konkurznej podstaty úpadcu, a že úpadca je vlastníkom predmetných nehnuteľností.

7 Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, z ktorého správne zistil, že žalobca bol aj v postavení záujemcu o predmetnú časť podniku, a to v treťom kole, v ktorom predložil ponuku vo výške 360.000,- eur. Súdom prvej inštancie bol konštatovaný nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu z dôvodov, ktoré sú uvedené v odseku 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a ktoré sú vecne správne, pričom odvolací súd nezistil žiadne pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by umožnilo zrušenie alebo zmenu tohto rozhodnutia. V tejto časti preto neprihliadol k odvolaniu žalobcu.

8 K tvrdeniu, že žalobca ako záujemca o predaj predmetu sporu ponukové kolá neakceptoval a navrhoval predaj iným spôsobom (napr. cestou investičných fondov, finančných domov, realitných kancelárií a pod.) poukazujúc na záznam zo dňa 18.11.2013, nemožno prihliadnuť, nakoľko žalobca nie je rozhodujúcim veriteľom z hľadiska hlasovacích práv. Názor veriteľa v konkurze je limitovaný výškou jeho zistenej a uznannej pohľadávky, jeho postavením v orgánoch alebo jeho postavením ako zabezpečeného veriteľa. Konkurzné konanie je konaním, v ktorom veritelia (pluralita veriteľov a ich záujmov) uplatňujú svoje práva spôsobom a formou, ktoré sú upravené v ZKR. Prezentovanie ich názorov, podnetov a postojov je vyjadrené v podobe záväzných pokynov udeľovaných v zmysle § 82 ods. 1 v kontexte ods. 2 písm. a/ a b/ ZKR, a to buď veriteľským výborom na základe výsledkov hlasovania alebo zabezpečeným veriteľom. Keďže žalobca nemá v konkurze postavenie zabezpečeného veriteľa, vo vzťahu k predmetu sporu nemá postavenie, ktoré by mu zakladalo oprávnenie udeľovať záväzné pokyny v zmysle § 82 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. b/, prvá časť vety pred bodkočiarkou ZKR. Obranu odvolateľa v tejto časti preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

9 Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu ohľadom znaleckých posudkov (ďalej aj „ZP“), odvolací súd nezistil pochybenia v konaní súdu prvej inštancie, keď tento neprihliadol k tvrdeniu o spornosti vyhotovených znaleckých posudkov č. 2/2014 (znalec Ing. B. Q. zo dňa 25.01.2014) a č. 138/2015 (Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline). V zhode so závermi súdu prvej inštancie mal odvolací súd preukázané, že hodnota predmetu sporu tak, ako bola ustálená, či už ZP č. 2/2014 (na sumu 2.390.000,- eur) alebo ZP č. 138/2015 (na sumu 2.420.000,-eur), neprevyšovala výšku pohľadávky zabezpečeného veriteľa (výška prihlásenej a zistenej pohľadávky zabezpečeného veriteľa predstavovala sumu 2.443.381,61 eur), ktorý tak bol jediným oprávneným subjektom, ktorému svedčilo právo udeliť záväzný pokyn správkyňi Mg. Rapiovej v zmysle § 82 ods. 2 písm. b/ ZKR. V zmysle citovaného ustanovenia je príslušným orgánom zabezpečený veriteľ oddelenej podstaty, ak ide o majetok tvoriaci oddelenú podstatu. K odvolacej námietke žalobcu, či správkyňa Mgr. Rapiová postupovala správne, ak opätovne stanovila novú hodnotu majetku, opierajúc sa o nové znalecké posudky, odvolací súd konštatoval, že v zmysle § 77 ods. 6 ZKR platí, že ak sa počas konania zistí, že hodnota majetku zapísaného do súpisu nezodpovedá hodnote uvedenej v súpise, správca môže opätovne stanoviť hodnotu zapísaného majetku. V danom prípade bola preto správkyňa oprávnená postupovať v zmysle § 77 ods. 6 ZKR a odvolací súd nenašiel dôvody, ktoré by viedli k pochybeniu na jej strane. K tomuto záveru odvolací súd dospel v súvislosti s tým, že v priebehu všetkých piatich ponukových konaní sa nepodarilo dosiahnuť cenu približujúcu sa hodnote uvedenej žalobcom. Správca v čase, keď žiada o udelenie záväzného pokynu, je povinný zistiť príslušný orgán, ktorému žiadosť adresuje (§ 82 ods. 1, 2 v spojení s § 83 ZKR). Zo spisu (vyjadrení a listín založených stranami sporu) odvolací súd zistil, že správkyňa pred konaním prvých právnych úkonov v ponukovom konaní vyhlásenom v Obchodnom vestníku č. 45/2014 mala v súlade s § 83 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ (e/) ZKR udelený záväzný pokyn ako postupovať pri speňažení majetku, a to zo strany zabezpečeného veriteľa ako oprávneného subjektu. Odvolací súd preto nezistil dôvody, ktoré by mali za následok neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku

v zmysle § 39 OZ.

10 Pokiaľ odvolateľ napádal netransparentnosť ponukového konania z dôvodu, že ponuka bola zverejnená v Obchodnom vestníku, nie v časti „Predaj majetku“, ale v časti „Zverejnenia správca“, odvolací súd sa stotožnil s obsahom vyjadrenia žalovaného 2/ zo dňa 24.05.2017 (založené je v spise na č. l. 471), z ktorého vyplýva, že Obchodný vestník je všeobecne uznaným médiom, ktorý je vydávaný Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, je verejne prístupný a publikovaný na oficiálnych stránkach webového sídla tohto ministerstva. Zverejnenie ponuky preto prebehlo v súlade s § 92 ods. 1 písm. d/ ZKR, keďže konania sa mohol zúčastniť neurčitý počet osôb. K zákonu č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, resp. k zákonu č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ktoré uviedol odvolateľ vo vzťahu k publicite ponúk) nemožno prihladiť, pretože zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii je osobitným predpisom (lex specialis), v zmysle ktorého treba v konkurze postupovať. Zverejnenie vykonáva správca spravidla v Obchodnom vestníku a zverejnenie preto nemožno vyhodnotiť ako netransparentné.

11 Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, odkazujúcej na dôvody uznesenia odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2CoKr/120/2014, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o odvolaní správkyne Mgr. Rapiovej, odvolací súd uviedol, že tieto závery nemožno bez výhrad „brať ako judikované“, nakoľko sa netýkali predmetu tohto sporu, pričom rozsah vykonávaného dokazovania pri odvolaní správkyne a rozsah vykonávaného dokazovania pri žalobe o určenie neplatnosti, resp. o určenie vlastníckeho práva, je diametrálne odlišný. Ani v tejto časti preto nemožno prihladiť k odvolaniu žalobcu.

12 Vo vzťahu k právnej kvalifikácii zmluvy o predaji časti podniku a k odvolacím námietkam v tomto smere odvolací súd poukázal na to, že právna úprava obsiahnutá v zákone č. 7/2005 Z. z. je úpravou lex specialis a úpravu zmluvy o predaji podniku v Obch. zák. (§ 476 a nasl.) nemožno aplikovať bez zreteľa na ZKR ako lex specialis. V danom prípade sa ustanovenia § 476 a nasl. Obch. zák., preto aplikovali na zmluvu o predaji časti podniku len primerane. V zmysle § 92 ods. 2 ZKR zo záväzkov súvisiacich s podnikom na kupujúceho prechádzajú len tie záväzky, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku po predaji podniku a nepenažné záväzky z pracovno-právnych vzťahov uvedených v zmluve. V čase prevodu podniku odvolací súd neidentifikoval existenciu záväzkov (vyplývajúcich z listín a obsahu spisu), ktoré by mali byť prevedené na kupujúceho. Zároveň odvolací súd poukázal na znenie zmluvy o prevode časti podniku zo dňa 10.04.2014, z ktorého vyplýva, že zo záväzkov prechádzajú len tie záväzky, ktoré vzniknú „z trvajúcich zmlúv“ po prechode vlastníckeho práva k predmetu prevodu na kupujúceho (tzv. identifikácia okamihu prevodu záväzkov). Vo vzťahu k vráteniu zábezpek nájomcom odvolací súd prihladol k tvrdeniu, že správkyňa vrátila nájomcom poskytnuté zábezpeky titulom ukončenia nájomných vzťahov ešte pred speňažovaním majetku a uzavretím zmluvy o PČP. Nemožno preto prihladiť k odvolacím námietkam a vyvodiť z nich neplatnosť zmluvy z dôvodov, ktoré uviedol žalobca.

13 V konaní pred súdom prvej inštancie - podľa názoru a záverov zistených odvolacím súdom - nebolo porušené ustanovenie § 217 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie mal pri skúmaní otázky naplnenia podmienok namietanej neplatnosti zmluvy, resp. určenia vlastníckeho práva posudzovať, či došlo k splneniu podmienok ponukového konania, a tým k splneniu podmienok na uzavretie zmluvy o predaji časti podniku k okamihu, keď sa právny úkon urobil. Nemožno preto prihladiť na písomnosť- ponuku iného subjektu, predloženú až v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (ponuka spoločnosti Modeste). Táto ponuka nemôže byť listinou, ktorá by zakladala neplatnosť zmluvy z 10.04.2014.

14 Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom vyjadreným v odseku 20 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (spriaznenosť žalovaného 2/ vo vzťahu k zabezpečenému veriteľovi), ako aj vyhodnotením skutkového záveru tak, ako je uvedený v odseku 24 odôvodnenia, kde sa konštatuje, že daná skutočnosť nemala žiaden preukázaný dopad na výšku kúpnej ceny dosiahnutej speňažením a ani na predmet sporu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že uzavretiu zmluvy bránilo predbežné opatrenie, nariadené súdom v konaní sp. zn. 6K/3/2013, odvolací súd uviedol, že toto predbežné opatrenie bolo uznesením odvolacieho

súdu zmenené tak, že návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia bol vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietnutý (uznesenie č. k. 1CoKr/4/2015-146, právoplatné dňa 19.03.2015). Keďže pre rozhodovanie súdu je podstatný stav veci v čase vydania rozhodnutia, nemožno prihliadnuť k argumentom a dôvodom žalobcu. Odvolací súd sa v otázke naliehavého právneho záujmu stotožnil s tým, že nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby je preukázanie naliehavého právneho záujmu, pričom rozhodujúci je právny záujem žalobcu, nie žalovaného. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v konaní preto zaťažuje žalobcu. Zákon vyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu nielen v čase začatia konania, ale aj v čase rozhodovania súdu, aby sa zabránilo vyvolávaniu zbytočných sporov. Naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu. V danom prípade však žalobca ako konkurzný veriteľ a v neposlednom rade aj záujemca o predaj majetku, ktorého prinavrátania do podstaty sa v predmetnom konaní domáhal, nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu, nakoľko jeho postavenie ako veriteľa (nezabezpečeného) by nebolo priaznivejšie vzhľadom k výške pohľadávky zabezpečeného veriteľa a k hodnote majetku, čím je daný vecne správny záver zistený súdom prvej inštancie, uvedený v odsekoch 26, 27 a 28 odôvodnenia rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca nepreukázal dôvodnosť podaného odvolania a ani skutočnosti v ňom uvedené, ktoré odvolací súd náležite preskúmal, pričom nezistil dôvody zakladajúce zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, stotožniac sa s jeho odôvodnením v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

15 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“ alebo „NS SR“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

16 Dovolateľ podal dovolanie v zmysle § 421 CSP, § 420 písm. d/ CSP a § 420 písm. f/ CSP, pretože obidva sudy nižšej inštancie (i) v zásadnej prejudiciálnej otázke porušili § 194 CSP nerešpektovaním právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014 o zložení príslušného orgánu, (ii) žiadnym spôsobom sa nevysporiadali s namietnutými zjavnými vadami znaleckých posudkov žalovaných ako základu ich procesnej obrany v konaní a (iii) popreli aj ostatnú doterajšiu súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v otázke posudzovania naliehavého právneho záujmu.

17 V článku I. dovolania dovolateľ uviedol skutkový stav veci a citoval časť odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014, z ktorého vyplývajú dôvody odvolania správkyne Mgr. Alexandry Rapiovej. V článkoch II., III. a IV. dovolania dovolateľ uviedol právny stav s poukazom na to, že neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku v zmysle § 39 OZ založil na prejudiciálnom právoplatnom rozhodnutí konkurzného súdu sp. zn. 2CoKR/120/2014, z ktorého vyplýva, že k platnému uzavretiu zmluvy o PČP absentoval zákonom vyžadovaný súhlas konkurzného súdu ako tzv. príslušného orgánu. Neplatnosť ďalej založil aj na obchádzaní zákona v zmysle § 39 OZ, keď zmluvou o predaji časti podniku nedošlo k žiadnemu predaju podniku, ale len k predaju nehnuteľností úpadcu tvoriacich obchodné centrum Monar (ďalej aj „OC Monar“), čoho dôkazom sú ustanovenia zmluvy o zákaze prechodu úpadcových záväzkov v súvislosti s OC MONAR od vyhlásenia konkurzu do prevodu vlastníctva, čo bolo v rozpore s § 92 ods. 2 ZKR o predaji časti podniku, pretože podľa zákona sa mali na žalovaného 2/ previesť „aj záväzky v súvislosti s OC MONAR od vyhlásenia konkurzu, nielen záväzky od jeho nadobudnutia vlastníctva k OC MONAR“. Súčasne v zmysle § 680 ods. 2 OZ sa mali na neho previesť aj záväzky na vrátenie zložených nájomných zábezpek.

18 Obidva sudy nižšej inštancie nesprávne uviedli, že v súvislosti s prevodom OC MONAR na žalovaného 2/ nedošlo k žiadnemu porušeniu zákona, keď konštatovali, že na predaj sa nevyžadoval žiaden súhlas konkurzného súdu, nakoľko hodnota OC MONAR bola podľa znaleckého posudku č. 2/2014 žalovanej 1/ a znaleckého posudku č. 138/2015 žalovaného 2/ pod úrovňou výšky zabezpečenej pohľadávky, čím konkurzný súd nebol súčasťou príslušného orgánu a správkyňa nepochybila, keď ponukové kolá vyhlasovala len v časti Obchodného vestníka „Konkurzy a reštrukturalizácie“, a nie v

časti „Predaj majetku“, ďalej tiež súdy konštatovali, že vylúčením ostatných veriteľov z otvárania ponukových obálok 5. kola, osvedčujúcimi víťaznú ponuku na 700.000,- eur, nedošlo k porušeniu zákona a zmluva o predaji časti podniku neporušuje ustanovenie § 92 ods. 2 ZKR. Týmto obidva súdy nižšej inštancie nerešpektovali rozhodnutie konkurzného súdu sp. zn. 2CoKR/120/2014, vydané v prejudiciálnej otázke skladby príslušného orgánu na tom istom skutkovom a právnom základe, ale ho vo všetkom popreli a výsledkom je, že na ten istý skutkový a právny stav existujú dve rozdielne a vzájomne si odporujúce právoplatné súdne rozhodnutia.

19 Dovolateľ poukázal na to, že v zmysle § 194 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť a ak bolo o takejto otázke rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. Žiaden súd nemá právomoc opätovne rozhodovať o prejudiciálnej otázke, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo iným orgánom verejnej moci. Opačný postup a z neho vyplývajúci záver je arbitrárny pre rozpor so zákonom. Nerešpektovaním právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014 došlo k tomu, že súdy nižšej inštancie v rozpore s týmto rozhodnutím prejudiciálne určili, že konkurzný súd údajne nebol súčasťou príslušného orgánu schvaľujúceho zmluvu o PČP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu § 194 CSP, ako aj článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj Ústava SR) a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), čím je daný dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. d/ CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP a § 421 CSP.

20 Podľa názoru dovolateľa, nižšie súdy sa v predmetnom konaní nemali vôbec zaoberať otázkou príslušného orgánu, nakoľko táto už bola právoplatne vyriešená k tomu kompetentným orgánom, a to konkurzným súdom vo veci sp. zn. 2CoKR/120/2014. Tým, že pre speňažovanie OC MONAR nedal súhlas príslušný orgán, ktorým bol zabezpečený veriteľ a konkurzný súd, je daná neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku.

21 V článkoch V., VI. a VII. dovolania ďalej dovolateľ namietal, že súdy oboch inštancií ignorovali vady znaleckých posudkov, ktoré namietal a odmietli predvolať znalcov, aby tieto vady vysvetlili pred súdom, čo považuje za svojvoľný postup súdov, zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22 Ak by aj odignoroval porušenie prejudiciality a vady znaleckého posudku č. 138/2018 spôsobujúce podhodnotenie OC MONAR o cca. 55%, tak (nakoľko hodnota oddelenej podstaty bola minimálne 2.453.567,33 eur, čo prevyšovalo hodnotu zabezpečenej pohľadávky) príslušný orgán pre speňaženie bol spolutvorený zabezpečeným veriteľom a konkurzným súdom, ktorého súhlas k speňaženiu chýbal, čím nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o predaji časti podniku. K rovnakej svojvôli, t. j. tvrdeniu v rozpore s dôkazmi založenými v spise a osvedčujúcimi prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo zo strany súdov nižšej inštancie aj ohľadom posúdenia neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s § 92 ods. 2 ZKR, keď napadnutá zmluva o PČP v časti prevádzaných záväzkov vylúčila záväzky od vyhlásenia konkurzu do prevodu vlastníctva, ako aj kaucie z nájomných zmlúv, čo však práve v zmysle § 92 ods. 2 ZKR bolo zakázané. Za nepravdivé tvrdenie odvolacieho súdu a žalovaných považuje aj to, že žalovaná 1/ vrátila nájomcom poskytnuté zábezpeky titulom ukončenia nájomných vzťahov ešte pred speňažovaním majetku a uzavretím zmluvy o PČP, a to s poukazom na to, že žiaden z nájomcov si do konkurzného konania žiadnu podmienenú pohľadávku na vrátenie kaucie neprihlásil, o čom však žiaden zo žalovaných nepredložil žiaden dôkaz.

23 V článku VIII. dovolania dovolateľ ďalej namietal, že obidva súdy nižšej inštancie ignorovali procesnú skutočnosť, že konkurzný súd zakázal žalovanej 1/ predat' OC MONAR žalovanému 2/, čomu najskôr bránilo neskôr zrušené predbežné opatrenie, ktoré však v čase podania návrhu na vklad zakazovalo napadnutý predaj, pričom po jeho zrušení (počnúc 12.06.2014) ho nahradilo súdom vydané opatrenie v zmysle § 42 ods. 3 ZKR, tak isto zakazujúce žalovanej 1/ scudziť OC MONAR v prospech žalovaného 2/, s ktorým sa žiadny zo súdov nevysporiadal, čo založilo prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24 V článku IX. dovolania dovolateľ uviedol, že keďže protizákonne nízkym predajom OC MONAR došlo k ohrozeniu jeho práva na čo najvyššie uspokojenie jeho pohľadávky, má naliehavý právny záujem na žalovanom určení. Súd nižšej inštancie sa podľa jeho názoru nevysporiadali s rozhodnutiami ohľadne naliehavého právneho záujmu: R 17/1972, (zhodne R 53/1973), Zborník IV. (str. 176), rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/76/2007 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej aj „NS ČR“) sp. zn. 290/2001, čím je daná prípustnosť dovolania v zmysle § 421 a § 420 písm. f/ CSP.

25 K dovolaniu žalobcu sa žalovaná 1/ písomne nevyjadrila.

26 Žalovaný 2/ zaslal písomné vyjadrenie prostredníctvom advokáta JUDr. Róberta Selveka (založené je v spise na č. l. 602 a nasl.), ktorý bol zo zoznamu advokátov vyčiarknutý s účinnosťou od 8.11.2019 (reg. číslo advokáta 5829), avšak až po tom, čo v mene žalovaného 2/ odoslal vyjadrenie k dovolaniu žalobcu. Dovolanie žalobcu bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného 2/ dňa 13.02.2019 (doručenka je založená v spise na č. l. 596), avšak vyjadrenie žalovaného 2/ k dovolaniu bolo podané až dňa 12.03.2019 (č. l. spisu 601 a nasl.) t. j. po uplynutí súdom určenej lehoty 10 dní. Keďže predmetné vyjadrenie bolo podané oneskorene, dovolací súd na toto podanie neprihliadol (druhá veta § 436 ods. 3 CSP).

27 Napriek oneskorenému vyjadreniu žalovaného 2/ k dovolaniu žalobcu súd prvej inštancie ho zaslal dovolateľovi (žalobcovi), ktorý k nemu zaslal dovolaciu repliku (vyjadrenie založené v spise na č. l. 619 a nasl.), na ktorú dovolací súd rovnako neprihliadol.

28 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenej v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) primárne skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

29 Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

30 V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. d/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31 Dovolateľ v dovolaní namietal, že sudy obidvoch inštancií neprihliadli na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014, ktorým konkurzný súd prejudiciálne určil „skladbu príslušného orgánu“, ktorým bol zabezpečený veriteľ spolu s konkurzným súdom (na ktorý prešla pôsobnosť veriteľského výboru, keďže tento nemal potrebný počet členov - od 20.08.2003 sa znížil počet členov veriteľského výboru pod troch). Správkyňa mala preto v zmysle § 82 ZKR

požadovať pri speňažovaní majetku súhlas nielen od zabezpečeného veriteľa, ale aj od konkurzného súdu, z čoho dovolateľ vyvodzoval neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku. Keďže súdy porušili § 194 CSP nerešpektovaním prejudiciálne vyriešenej otázky „skladby príslušného orgánu“ v zmysle právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu sp. zn. 2CoKR/120/2014, je daný dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. d/ CSP, t. j. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Zároveň tým, že súdy nerešpektovali právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014, tak svojím nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcovi ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Nesprávne právne posúdenie otázky prejudiciality a otázky právoplatne rozhodnutej veci dovolateľ tiež považoval za dôvod dovolania v zmysle § 432 v spojení s § 421 CSP (bez špecifikácie, či ide o dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/, alebo písm. c/ CSP). Dovolateľ ďalej v dovolaní namietal nesprávne skutkové zistenia súdov oboch inštancií, nedostatočné vysporiadanie sa s vadami znaleckých posudkov č. 2/2014 a č. 138/2015, nevykonanie dôkazu - predvolanie znalcov za účelom vysvetlenia vád znaleckých posudkov a tiež nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Z obsahu dovolania, ale aj vyjadrení dovolateľa (založených v spise a prezentovaných na pojednávaniach súdu) vyplýva, že dovolateľ spochybňuje celý postup predchádzajúcej správkyne konkurznej podstaty úpadcu Mgr. Rapiovej pri speňažení majetku patriaceho do oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa (spôsob predaja majetku formou ponukového konania v piatich kolách, znalecké posudky, udelenie súhlasu na speňaženie majetku oddelenej podstaty len zabezpečeným veriteľom, a vyhlásenie ponukových konaní v Obchodnom vestníku v časti „Konkurzy a reštrukturalizácie“, a nie v časti „Predaj majetku“).

Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. d/ CSP

32 K dovolateľom tvrdenej procesnej vade v zmysle § 420 písm. d/ CSP dovolací súd uvádza, že uznesením č. k. 2CoKR/120/2014-610 zo dňa 6.08.2014 bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ako súdu konkurzného) č. k. 6K/3/2013-477 zo dňa 6.06.2013, ktorým bola z funkcie správkyne konkurznej podstaty úpadcu odvolaná Mgr. Alexandra Rapiová z dôvodu porušenia viacerých povinností správkyne v konkurznom konaní úpadcu NECHASIM, s.r.o., a to aj vo vzťahu k speňažovaniu oddelenej podstaty úpadcu, keďže pri výkone funkcie správkyne nepostupovala s odbornou starostlivosťou. Uznesenie bolo vydané v rámci konkurzného konania v zmysle ZKR ako lex specialis. V posudzovanom prípade však ide o sporové konanie, predmetom ktorého je určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 10.04.2014 a určenie, že úpadca je vlastníkom nehnuteľností a tieto patria do konkurznej podstaty (v zmysle podanej žaloby a jej zmien, ktoré boli pripustené uznesením súdu prvej inštancie z 9.07.2015 - č. l. spisu 154 a uznesením z 5.10.2016 - č. l. spisu 353). Z ustanovenia § 230 CSP vyplýva, že ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znovu (predtým § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej aj „OSP“). Pojem „tá istá vec“ sa v rozhodovacej praxi súdov interpretuje tak, že musí ísť o tých istých účastníkov a ten istý predmet konania, t. j. totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými účastníkmi konania, pričom nie je relevantné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní, alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ak sa konanie netýka tých istých účastníkov (môže pritom ísť aj o právnych nástupcov pôvodných účastníkov), nemožno hovoriť o prekážke právoplatne rozhodnutej veci. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v posudzovanom sporovom konaní a v konaní o odvolaní správkyne Mgr. Alexandry Rapiovej sa nejedná o totožný predmet konania a zároveň v týchto konaniach nie je daná ani totožnosť účastníkov, pretože žalovaný 2/ THERMIUS, s.r.o., Košice nebol účastníkom konania o odvolaní správkyne, v ktorom bolo vydané uznesenie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 6K/3/2013-477 zo dňa 6.06.2014, ktoré bolo následne potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/120/2014-610 zo dňa 6.08.2014. Keďže nie sú súčasne splnené obidve podmienky (totožnosť predmetu a totožnosť účastníkov), tak uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/120/2014-610 zo dňa 6.08.2014, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o odvolaní Mgr. Alexandry Rapiovej z funkcie správkyne konkurznej podstaty, nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

33 Z obsahu dovolania sa javí, že dovolateľ nerozlišuje, resp. si zamieňa prekážku rozsúdenej veci s

prejudicialitou v zmysle § 194 CSP. Ak by totiž predmetné sporové konanie naozaj trpelo vadou v zmysle § 420 písm. d/ CSP, potom by dovolací súd po zrušení rozhodnutí súdov nižšej inštancie musel konanie o žalobe dovolateľa zastaviť, čo zjavne nebolo úmyslom dovolateľa. Dovolateľ si ustanovenie § 194 CSP navyše nesprávne vykladá ako viazanosť súdu iným rozhodnutím (prípady, kedy je súd viazaný inými rozhodnutiami sú taxatívne vymedzené v ust. § 193 CSP). Z dovolateľom citovaného ustanovenia § 194 ods. 2 CSP vyplýva zákonný príkaz pre súd prihliadnúť na jestvujúce rozhodnutie orgánu verejnej moci o právnej otázke, ktorá je síce pre rozhodnutie danej sporovej veci podstatná, ale ktorá nepatrí do rozhodovacej právomoci súdov rozhodujúcich sporové veci (súd o nej nemôže vydať rozhodnutie). Prihliadnutie súdu na také rozhodnutie znamená, že súd je povinný sa s ním vypoariadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd teda môže právnu otázku posúdiť aj inak ako kompetentný orgán, je však povinný svoje odlišné právne posúdenie náležite odôvodniť. Odvolací súd sa k žalobcom tvrdenej „viazanosti“ súdu v predmetnom spore rozhodnutím odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 2CoKR/120/2014, ktorým bolo potvrdené odvolanie Mgr. Rapirovej z funkcie správcu úpadcu NECHASIM, s.r.o. vyjadril v odseku 9 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde správne uviedol, že tieto závery nemožno bez výhrad „brať ako judikované“, nakoľko sa netýkali predmetu sporu vedeného pred súdom prvej inštancie a rozsah vykonávaného dokazovania pri žalobe o určení neplatnosti, či určení vlastníckeho práva, je diametrálne odlišný. Aj podľa názoru dovolacieho súdu, dôvody, ktoré viedli k odvolaniu správkyne konkurznej podstaty úpadcu Mgr. Rapirovej v konkurznom konaní v dôsledku jej nekonania s odbornou starostlivosťou a na ktoré v prevažnej miere poukázal dovolateľ, nezakladajú automaticky (bez ďalšieho) v predmetnom sporovom konaní dôvod neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku. Zistenie dôvodov konkurzným súdom pre odvolanie správkyne Mgr. Rapirovej pre porušenie jej povinností v zmysle príslušných ustanovení ZKR, vrátane zistenia pochybenia pri speňažovaní majetku oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa, nepredstavuje ani prejudiciálne vyriešenie otázky, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci (§ 194 ods. 1 CSP). K žiadnemu porušeniu zásady prejudiciality v zmysle § 194 CSP preto v posudzovanom prípade nedošlo.

Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP

34 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

35 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

36 V časti, v ktorej dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu nerešpektovanie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/120/2014-610 zo dňa 6.08.2014, nie je zjavné, z realizácie akých konkrétnych procesných práv sporovej strany mal byť žalobca týmto vylúčený, zvlášť, keď postup podľa § 194 ods. 2 CSP v posudzovanom prípade ani neprichádzal do úvahy (k uvedenému sa dovolací súd bližšie vyjadril v odseku 34 odôvodnenia).

37 Ako nedôvodné hodnotí dovolací súd námietky dovolateľa, týkajúce sa údajných väd odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá zákonným

požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí (§ 393 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovaný prípad a z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne tiež vysvetlil, prečo sa stotožnil s tým, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na podanej žalobe z dôvodov, ktoré sú uvedené v odseku 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré aj odvolací súd považoval za správne. Odvolací súd predovšetkým poukázal na to, že žalobca nie je rozhodujúcim veriteľom z hľadiska jeho hlasovacích práv. Názor veriteľa v konkurze je vždy limitovaný výškou jeho zistenej a uznannej pohľadávky, jeho postavením v orgánoch alebo jeho postavením ako zabezpečeného veriteľa. Konkurzné konanie je konaním, v ktorom veritelia uplatňujú svoje práva spôsobom a formou, ktoré upravuje zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Prezentovanie ich názorov, podnetov a postojov je preto vyjadrené v podobe záväzných pokynov udeľovaných v zmysle § 82 ods. 1 a 2 písm. a/ a b/ ZKR, a to buď veriteľským výborom na základe výsledkov hlasovania alebo zabezpečeným veriteľom. Vo vzťahu k námietke ohľadom predložených znaleckých posudkov odvolací súd nezistil pochybenia v konaní súdu prvej inštancie, ak tento neprihliadol k tvrdeniu o spornosti vypracovaných znaleckých posudkov č. 2/2014 a č. 138/2015. Odvolací súd v zhode so závermi zistenými súdom prvej inštancie mal preukázané, že hodnota predmetu sporu tak, ako bola ustálená či už znaleckým posudkom č. 2/2014 (na sumu 2.390.000,- eur) alebo znaleckým posudkom č. 138/2015 (na sumu 2.420.000,- eur) neprevyšovala výšku pohľadávky zabezpečeného veriteľa (výška prihlásenej a zistenej pohľadávky zabezpečeného veriteľa predstavovala sumu 2.443.381,61 eur), ktorý tak bol jediným subjektom, ktorému patrilo právo udeliť záväzný pokyn správkyni Mgr. Rapiovej v zmysle § 82 ods. 2 písm. b/ ZKR. K námietke odvolateľa, či správkynia Mgr. Rapiová postupovala správne, ak opätovne stanovila novú hodnotu majetku, opierajúc sa o nový znalecký posudok, odvolací súd konštatoval, že správkynia postupovala v zmysle § 77 ods. 6 ZKR (podľa ktorého „ak sa počas konania zistí, že hodnota majetku zapísaného do súpisu nezodpovedá hodnote, správca môže opätovne stanoviť hodnotu zapísaného majetku“) a nezistil dôvody, ktoré by v tomto smere viedli k pochybeniam na jej strane. Správkynia v čase, kedy žiadala o udelenie záväzného pokynu, bola povinná zistiť príslušný orgán, ktorému adresovala žiadosť (§ 82 ods. 1, 2 v spojení s § 83 ZKR), pričom z vyjadrení a listín založených v spise vyplýva, že správkynia pred konaním prvých právnych úkonov v ponukovom konaní vyhlásenom v Obchodnom vestníku č. 45/2014 mala v súlade s § 83 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ (e) ZKR udelený záväzný pokyn ako postupovať pri speňažení majetku, a to zo strany zabezpečeného veriteľa, ktorý bol jediným oprávneným udeliť takýto záväzný pokyn. Odvolací súd preto nezistil dôvody, ktoré uvádzal žalobca, a ktoré by mali za následok neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku v zmysle § 39 OZ. Odvolací súd sa ďalej vyjadril aj k námietke netransparentnosti ponukového konania z dôvodu, že ponuka bola zverejnená v Obchodnom vestníku v časti „Zverejnenia správcu“, a nie v časti „Predaj majetku“, pričom konštatoval, že Obchodný vestník je vydávaný Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, je verejne prístupný a publikovaný na oficiálnych stránkach webového sídla MS SR a zverejnenie ponuky preto prebehlo v súlade s § 92 ods. 1 písm. d/ ZKR a konania sa mohol zúčastniť neurčitý počet osôb. Keďže ZKR je lex specialis, nebol dôvod postupovať v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, resp. zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, na ktoré poukazoval žalobca vo vzťahu k publicite ponúk. Vo vzťahu k zmluve o predaji časti podniku a námietkam odvolateľa odvolací súd poukázal na to, že ZKR je úpravou lex specialis, a preto ustanovenia zmluvy o predaji podniku v zmysle § 476 a nasl. Obch. zák. nemožno aplikovať v konkurznom konaní v celom rozsahu, ale len primerane. Zároveň konštatoval, že v čase prevodu časti podniku neidentifikoval existenciu záväzkov, ktoré by mali byť prevedené na kupujúceho, pričom zároveň poukázal na obsah zmluvy o prevode časti podniku zo dňa 10.04.2014, z ktorej vyplýva, že zo záväzkov prechádzajú len tie záväzky, ktoré vzniknú z trvajúcich zmlúv po prechode vlastníckeho práva k predmetu prevodu na kupujúceho (identifikácia okamihu prevodu záväzkov). Súd prvej inštancie pri skúmaní namietanej neplatnosti zmluvy, resp. určenia vlastníckeho práva mal posudzovať, či došlo k splneniu podmienok ponukového konania, a tým k splneniu podmienok na uzavretie zmluvy k okamihu, keď sa právny úkon urobil. Nemožno preto prihliadnuť na ponuku iného subjektu, predloženú až v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (ponuka spoločnosti Modeste). Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom vyjadreným v odsekoch 20 a 24 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (spriaznenosť žalovaného 2/ vo vzťahu k zabezpečenému

veriteľovi, ktorá nemala žiaden preukázaný dopad na výšku kúpnej ceny dosiahnutej speňažením a ani na predmet sporu) a so záverom vyjadreným v odsekoch 26, 27 a 28, že žalobca nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe.

38 Podľa názoru dovolacieho súdu, procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, dôsledkom čoho by bolo porušenie práva na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá § 420 písm. f/ CSP. Rovnaké námietky ako v dovolaní uplatnil žalobca aj v odvolaní, resp. v konaní na súde prvej inštancie. Dovolací súd však nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. Dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení, ani nesúhlas dovolateľa s posúdením a vyhodnotením dôkazov (znaleckých posudkov) v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nie je považovaná za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože ak by k takejto vade v súdnom konaní aj došlo, nie je ňou znemožnená realizácia procesných práv strany sporu. V dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (s výnimkou dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania). Podľa § 441 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako dovolací súd v dovolacom konaní nie je oprávnený posudzovať a prehodnocovať postup správkyne v konkurznom konaní pri speňažovaní majetku, pretože by tým neoprávnene zasiahol do činnosti správkyne konkurznej podstaty, resp. iných orgánov. V konkurznom konaní je úlohou konkurzného súdu vykonávať dohľad nad činnosťou správkyne a usmerňovať jej činnosť v zmysle ZKR. Rovnako ani prípadné nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj R 24/2017).

39 Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a s názormi v nich vyjadrenými, neznamena, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne rozhodnutie, pretože súd nie je povinný rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Rovnako právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykonával všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená. Každý spor je iný (aj keď vo viacerých sporoch môžu vystupovať tí istí účastníci), pričom súd v každom konkrétnom spore rozhoduje na základe ním zisteného skutkového stavu. Dôkaz slúži na preukázanie skutočnosti, ohľadom ktorej nesie účastník dôkazné bremeno. Spôsob vykonávania dokazovania, vykonania alebo nevykonania tohto-ktorého dôkazného prostriedku súd určuje v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané, a či tieto sú postačujúce pre rozhodnutie v merite veci. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že nezistil vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces.

40 Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal aj námietkou dovolateľa, ktorý tvrdil, že uzavretiu zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 10.04.2014 bránilo predbežné opatrenie, ktorým súd zakázal žalovanej 1/ predat' OC MONAR žalovanému 2/. V odseku 9 na strane 12 odôvodnenia

rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že táto námietka nebola dôvodná, pretože predbežné opatrenie sp. zn. 6K/3/2013 zo dňa 8.04.2014, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie vo vzťahu k žalovanej 1/ Mgr. Alexandre Rapiovej, správkyni konkurznej podstaty úpadcu (bola jej uložená povinnosť, aby sa zdržala nakladania s nehnuteľnosťami patriacimi do majetku úpadcu - pozn. dovolacieho súdu) bolo následne zmenené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/81/2014 zo dňa 29.05.2014 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol voči žalovanej 1/ zamietnutý. Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6K/3/2013 zo dňa 8.04.2014 v čase uzavretia zmluvy o predaji časti podniku nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko proti nemu bolo podané odvolanie a nenadobudlo ani vykonateľnosť, nakoľko v tom čase ešte nebolo doručené účastníkom. Len pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že medzi stranami sporu bolo vydaných niekoľko uznesení o nariadení predbežného opatrenia, avšak tieto boli vydané až po uzavretí zmluvy o predaji časti podniku. Jedná sa o uznesenie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 3Cbi/18/2014 z 22.10.2014, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie voči žalovanému 2/ (bola mu uložená povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami) a voči žalovanej 1/ JUDr. Martine Mrázovej (novej správkyni úpadcu NECHASIM s.r.o.) bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoKR/4/2015 z 23.02.2015 bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Cbi/18/2014 z 22.10.2014 zmenené tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol voči žalovanému 2/ zamietnutý. Neskôr vydané uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, resp. konkurzné opatrenia už nemali právnu relevanciu vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o predaji časti podniku, ktorá bola uzavretá dňa 10.04.2014 (nemohli ovplyvniť jej uzavretie). V tomto smere preto dovolacia námietka, uplatnená v zmysle § 420 písm. f/ CSP, je neopodstatnená a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia CSP.

Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

41 Dovolateľ označil dovolací dôvod aj v zmysle § 421 CSP, keď namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, avšak bez konkretizácie, či ide o dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ alebo písm. c/ CSP, a taktiež nevymedzil právnu otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP. V prípade, ak dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP, čo je aj posudzovaný prípad, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, nemôže byť postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len všeobecným odkazom na zákonné ustanovenie (§ 421 CSP), ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne vymedzil právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

42 Z obsahu dovolania sa javí, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe zo strany súdov nižšej inštancie (poukazoval na popretie ustálenej súdnej praxe). Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že má naliehavý právny záujem na žalovanom určení, nakoľko protizákonne nízkym predajom OC MONAR došlo cez § 94 ZKR k ohrozeniu jeho práva na čo najvyššie uspokojenie. Dovolateľ poukázal na R 17/1972 (zhodne R 53/1973), z ktorého vyplýva, že naliehavý právny záujem na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu (§ 80), ďalej poukázal na Zborník IV. (str. 176), na rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/76/2007 [pre

určovací návrh (§ 80 písm. c/ OSP) je charakteristická jeho preventívna povaha: jeho miesto (uplatnenie) je predovšetkým tam, kde ním možno odstrániť stav ohrozenia práva] a na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 290/2001 (naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy podľa § 80 písm. c/ OSŘ môže mať aj osoba, ktorá nie je účastníkom zmluvy, ak by vyhovie takejto žalobe mohlo mať priaznivý dopad na jej právne postavenie). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie (ktoré spolu tvoria jeden organický celok) vyplýva, že súdy oboch inštancií sa v konkrétnom prípade zaoberali posúdením (ne)existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej určovacej žalobe. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (odsek 9, strana 12) v súlade s dovolateľom uvedenými rozhodnutiami konštatoval, že nevyhnutným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie je preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu, pričom povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v konaní zaťažuje žalobcu. Zákon vyžaduje existenciu preukázania naliehavého právneho záujmu nielen v čase začatia konania, ale aj v čase rozhodovania súdu, aby sa zabránilo vyvolávaniu zbytočných sporov. Naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu. Podľa názoru súdov oboch inštancií v danom konkrétnom prípade žalobca ako konkurzný veriteľ a v neposlednom rade aj záujemca o predaj majetku, ktorého prinavrátenia sa do podstaty domáha, nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu, nakoľko jeho postavenie ako nezabezpečeného veriteľa by nebolo priaznivejšie vzhľadom k výške pohľadávky zabezpečeného veriteľa a hodnote majetku. Dovolací súd v zhode s názorom odvolacieho súdu poukazuje na to, že žalobca má v konkurze postavenie nezabezpečeného veriteľa [nezabezpečení veriteľa sa uspokojujú v zistenom rozsahu len z výťažku speňaženia majetku tvoriaceho všeobecnú podstatu, ktorý zvýšil po odpočítaní pohľadávok proti podstate a ak nie je možné ich uspokojenie v celom rozsahu, nezabezpečené pohľadávky sa uspokoja pomerne podľa ich vzájomnej výšky (§ 95 ods. 1 ZKR) - pozn. dovolacieho súdu] a jeho postavenie je slabšie v porovnaní s postavením zabezpečeného veriteľa, ktorý sa uspokojuje v zistenom rozsahu práve z výťažku speňaženia majetku tvoriaceho oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa, ktorý zvýšil po odpočítaní pohľadávok proti oddelenej podstate a ak nie je možné uspokojiť zabezpečenú pohľadávku zabezpečeného veriteľa v celom rozsahu, tak vo zvyšnom rozsahu sa uspokojí ako nezabezpečená pohľadávka zo všeobecnej podstaty (§ 94 ZKR). Postavenie žalobcu ako nezabezpečeného veriteľa má následne odraz aj v tom, aké má hlasovacie práva a akým spôsobom a formou môže v zmysle ZKR prezentovať a presadzovať svoje názory, postoje a návrhy v rámci konkurzného konania tak, ako na to poukázal v odôvodnení rozhodnutia aj odvolací súd. Zmluva o predaji časti podniku sa týka majetku patriaceho do oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa, ktorý v zmysle § 94 ZKR sa uspokojuje z výťažku speňaženia majetku tvoriaceho oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa, pričom žalobca ako nezabezpečený veriteľ nemá právo na uspokojenie svojej nezabezpečenej pohľadávky z majetku tvoriaceho oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa. Speňažením majetku patriaceho do oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa formou uzavretej zmluvy o predaji časti podniku sa nezmení právne postavenie žalobcu v konkurze, nakoľko žalobca ako nezabezpečený veriteľ bude spolu s ďalšími nezabezpečenými veriteľmi uspokojovaný v zmysle § 95 ZKR len z majetku tvoriaceho všeobecnú podstatu. Podľa názoru dovolacieho súdu, súdy oboch inštancií v postačujúcom rozsahu vysvetlili dôvody nepreukázania existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu v konkrétnom posudzovanom prípade tak, ako je už vyššie konštatované, pričom dovolací súd nezistil, že by sa odchyľili od všeobecných konštatovaní, obsiahnutých v rozhodnutiach, na ktoré poukázal dovolateľ. Napriek tomu, že dovolateľ argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 432 CSP, ním namietané skutočnosti predstavujú spochybnenie skutkových zistení a záverov súdov oboch inštancií a prezentovanie dovolateľovho vlastného chápania skutkových zistení. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili súdy nižšej inštancie a pri svojom rozhodovaní nemôže vychádzať zo žiadnych hypotetických výpočtov a domnienok dovolateľa ohľadom iného možného postupu správkyne konkurznej podstaty pri speňažovaní majetku oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že ani novoustanovená správkyňa Mgr. Martina Mrázová nespochybnila postup a spôsob speňaženia majetku oddelenej podstaty v konkurze svojou predchodkyňou.

43 Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané dôvody prípustnosti dovolania uplatnené dovolateľom v zmysle § 420 písm. d/ CSP a § 420 písm. f/ CSP. Zároveň v časti, v ktorej dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, nie je

dovolací dôvod vymedzený tak, ako to predpokladá zákon. S poukazom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle § 447 písm. c/ a písm. f/ CSP.

44 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP).

45 O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaných 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

46 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.